

DASHA VERES

Ako som
na peróne
Afriky
našla svoju
stratenú dušu

AKO SOM NA PERÓNE AFRIKY NAŠLA SVOJU STRATENÚ DUŠU

Autor : DASHA VERES
Vydavateľ: Dasha Veres
Rok vydania: 2026
Vydanie: Prvé vydanie
Formát: E-kniha

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť reprodukováná, šírená ani prenášaná v žiadnej forme ani žiadnymi prostriedkami bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

© Dasha Veres, 2026
© Dasha Veres, 2026

ISBN 978-80-570-8530-0 (PDF)
ISBN 978-80-570-8531-7 (EPUB)
ISBN 978-80-570-8532-4 (MOBI)

O B S A H

I. ČAS, KTORÝ NEEEXISTUJE

- Štvrt' storočie v jednej sekunde
- Hlas z minulosti, ktorý nedal pokoj
- Dve duše, jeden smer
- Keď ticho v práci znamená búrku v duši
- Pätnásťkrát nie a jeden nový začiatok
- V krove zapísaná láska

II. KREHKOSŤ BYTIA

- Krutý nádych osudu
- Na hranici svetov
- Posledné prepustenie: smrť na dvakrát
- Štyri roky v hmle

III. ROBOT V KRAJINE NIKOHO

- Na zotrvačník: Život bez chuti a vône
- Nekonečné čakanie na zmeškaný spoj
- Cintorín ako križovatka
- Posledné prepáč z druhej strany

IV. AFRICKÉ VZKRISENIE

- Vesmírna splátka za vytrvalosť
- Oslava života
- Na peróne Afriky – dovolenka, ktorá všetko zmenila
- Čierny sprievodca mojou minulosťou
- Odomknuté srdce

DOSLOV
ZÁVER

ANOTÁCIA

Bodka za minulosťou

Napísať raz knihu bol môj veľký sen.

Sen, ktorý sa mi splnil ešte v roku 2006, kedy som napísala svoju prvú autobiografiu pod názvom: „BYŤ ÚSPEŠNOU AJ BOLÍ“

Bol to príbeh o mladom dievčati s odvážnym snom, ktoré v divokých rokoch po Nežnej revolúcii založilo živnosť a vybudovalo si vlastnú cestu. Bol to príbeh o „škaredom káčatku“, ktoré vďaka vytrvalosti a odvahe vyrástlo v úspešnú a uznávanú podnikateľku. Tá kniha mi vtedy dala hlas. Táto kniha, ktorá sa vám dostáva do rúk, mi dáva krídla ...

Odvtedy prešlo neuveriteľných 20 rokov !

Dvadsať rokov úplne iného života, než o akom som písala vo svojej knihe. Život je totiž neustála zmena. Teda aspoň u mňa. Prináša nám nečakané zvraty, na ktoré nie sme nikdy pripravení a ktoré nás formujú do dnešnej podoby. Pretože môj príbeh pokračoval tam, kde moja prvá kniha skončila, cítim potrebu sa s vami opäť podeliť o svoju cestu.

Tentoraz však nepôjde o úspech v biznise. To je dávno preč. Pôjde o prežitie v tme, o hľadanie stratenej duše a o zázraku, ktorý ma čakal na peróne, o ktorom som vtedy ani nesnívala.

Verím, že sa v mojom príbehu mnohé nájdete. Možno vám táto kniha pomôže pochopiť veci, ktoré sa niekedy zdajú nepochopiteľné a s ktorými sa len ťažko učíme žiť.

Máte v rukách skutočný príbeh zrelej ženy, ktorý sa nečíta každý deň.

Táto kniha nie je vymyslený text.

Je to živá, pulzujúca pravda môjho života.

Svoju najväčšiu bolesť som pretavila do slov, ktoré majú silu liečiť nielen mňa, ale každého, kto si túto knihu prečíta.

O čom teda bude môj nový príbeh?

Bude plný životných zvrátov, hlbokých sklamaní a pádov, ktoré sa napokon s odstupom času ukázali ako tie najväčšie víťazstvá.

Je to kniha o hľadaní odpovedí na otázky o zmysle života a o našej úlohe v ňom. Je to cesta k nájdeniu vlastnej identity, ktorú som takmer stratila v nekonečnej tme.

Vzostupy a pády, bežné radosti striedané udalosťami, ktoré preverili nielen mňa, ale aj ľudí okolo mňa.

Je to skutočný príbeh ženy, ktorá prešla mnohými skúškami.
Príbeh, ktorý v sebe nesie osudovosť, bolesť, mystiku, ale predovšetkým nádej.

Týchto pár strán je môj život, moja bolesť, aj môj triumf.

Máš v rukách svedectvo o trpezlivosti, o smrti, ktorá nás učí vážiť si život, o mystike snov a o hľadaní stratenej sily v horúcom srdci Afriky.

Je to dôkaz toho, že žena sa nikdy nemusí vzdať samej seba – ani vtedy, keď jej osud vezme to najdrahšie.

Verím, že táto kniha osloví niejednu z vás ...

Želám vám plynulé a inšpiratívne čítanie.

I. ČAS, KTORÝ NEEEXISTUJE

Štvrt' storočie v jednej sekunde.

... Zostala som stáť na troskách starého života.

Sedemnáť rokov v starej práci bolo preč, môj prístav po búrlivom manželstve sa ukázal byť len kulisou. Zatiaľ čo som spala a verila v bezpečné zajtrajšky, muž, ktorému som bezhranične dôverovala a o všetko sa s ním delila, si v mojom byte a na mojom počítači dohadzoval schôdzky s mladšími ženami. Bola to pomalá, odporná smrť ilúzie o peknom vzťahu.

Cítila som sa nepotrebná, priehľadná a oklamaná. Bola som zdrvená všetkým tým, čo som mala za sebou, pretože tá zrada bolela viac ako samotný rozvod. Bola som na bode mrazu a čakala som na zázrak, hoci som už na žiadny neverila.

Zatiaľ čo som po tomto krutom údere zbierala kúsky seba, učila sa znovu dýchať a znovu nachádzať pokoj, niečo sa začalo meniť. Niektoré zrady neprídu zničiť. Niektoré prídu prebudiť.

A potom prišlo to pondelkové ráno...

Pamätám si to, akoby to bolo len včera.

Bolo to tak skoro, že som sa ani neumyla a vybehla som vyvenčiť svojho psíka. Bolo to oveľa skôr, než som mala vo zvyku vstávať. Kvôli banálnej zmene termínu u nechťárky som sa ocitla vonku so štvornohým priateľom v čase, kedy ulica ešte len zívila.

Kráčala som so sklonenou hlavou, utopená vo vlastnom smútku, a keby to bolo na mne, nevšimla by som si ani prichádzajúci koniec sveta.

Zrazu ma niečo vytrhlo z chôdze. Ten hlas bol ako ozvena z inej galaxie. „Prepáčte, nie ste vy náhodou Dáška?“ Najprv som cítila len podráždenie. Kto ma môže v toto nekresťanské ráno otravovať? Čo chce? Kto to je? Chcela som len v tichosti dokráčať domov a zmiznúť vo svojom byte. Ale ten muž tam stál a nepohol sa. Zdvihla som hlavu. Moje ego v pyžame a s neumytou tvárou chcelo ujsť, ale moje oči už videli niekoho, kto tam nemal byť. Musela som sa mu pozrieť do tváre. Zadívala som sa pozornejšie, skúmavo, cez nánosy tých dvadsiatich piatich rokov, ktoré nás oboch zmenili. A vtedy som ich uvidela. Tie oči!

Tie jeho nádherné modré oči!

„Tibor, si to ty?“ - skríkla som takmer od prekvapenia. Tie oči ho prezradili. Boli presne také isté, aké si ich pamätalo mladé dievča na obchodnom oddelení. Ten istý pohľad, ktorý ma kedysi privádzal do vytrženia, hoci vtedy patrilo niekomu inému. Čas sa v tej sekunde zroloval ako starý koberec. Už som nebola zdrvená žena po zrade, bola som opäť mladou referentkou a predtým mnou nestál cudzinec z mesta, ale Tibor. Vesmír si nevybral náhodného okoloidúceho.

Vybral si toho jediného, ktorý mal v rukách kľúč od mojej minulosti aj budúcnosti.

Náhody neexistujú – písala som o tom už vo svojej prvej knihe. Nebola náhoda, že sme sa stretli po 25. rokoch... obidvaja zničení, sklamaní, aby do seba vrazili dve duše, ktoré na seba čakali štvrtstoročie.

Vraciam sa v myslí o dvadsaťpäť rokov späť. Vidím sa ako mladé, neskúsené dievča v čerstvo vyžehlenej blúzke, ktoré po obchodnom oddelení nepobehovalo, ale doslova lietalo. Moja oficiálna misia? Zbierať podpisy od zodpovedných referentov. Moja skutočná misia? Nájsť akúkoľvek zámienku, aby som mohla zaklopať na dvere Tiborovej kancelárie. Vždy, keď sa na objednávke materiálu objavilo jeho meno, srdce mi vynechalo úder.

Rýchlosťou blesku som si upravila vlasy, schmatla papier a s predstieranou dôležitosťou som zastala pred jeho stolom. Tibor bol stelesneným všetkého, čo ma vtedy na mužoch fascinovalo – bol vysoký, štíhly, sebavedomý, sršiaci humorom a neskutočne príťažlivý. A tie jeho modré oči!

Podávala som mu papier s roztrasenými prstami a čakala som. Čakala som na jeden jediný pohľad, na jedno slovo, ktoré by naznačilo, že si ma všimol. Ale on? Ani nezdvihol hlavu. Pero mu s hlučným škrabaním tancovalo po papieri, hodil tam svoj strohý podpis a s absolútnym nezaujmom mi papier podal naspäť. Pre neho som bola len ďalšia referentka s ďalšou objednávkou.

Netušila som, že vesmír si tento náš tichý moment zapísal a nechal ho dozrieť ako dobré víno. Že o štvrtstoročie neskôr to bude on, kto sa na tom sivom sídlisku zastaví a zdvihne hlavu, aby našiel moje oči.

Až raz ... prišla oslava MDŽ.

Vzduchom lietali vtipy, pilo sa víno a ja som cítila, že dnes je ten deň: príležitosť – teraz alebo nikdy.

Keď prišiel čas odchodu a my sme nastúpili do spoločného autobusu, Tibor mi zrazu navrhol, aby som vystúpila na jeho zastávke a išla k nemu domov.

Pamätám si ten pocit ešte aj dnes.

Srdce mi podskočilo až do krku a v očiach sa mi museli rozsvietiť všetky hviezdy sveta. Cesta ubiehala a ja som vnútri bojovala. Bolo to pozvanie, ktoré sa neodmieta, šanca, na ktorú som čakala pri každom podpise objednávky. Ak túto šancu prepasím, ďalšia už nemusí prísť – šepkal mi hlas v hlave. Lenže potom sme prišli na tému rodičia. Vysvitlo, že Tibor, slobodný mládenec z vedľajšej dediny, stále býva u rodičov. A vtedy v mojej hlave zablikala červená vlajka. Bola to pre mňa STOPKA!

Predstava, že sa ráno v kúpeľni stretnem s jeho otcom, ma paralyzovala. Hanba bola vtedy silnejšia než túžba. A tak z toho sľubného večera nebolo nič. Zostali sme len kolegovia, ktorí si cez stôl ticho vymieňali hácky papiera a vyhýbali sa pohľadom.

Ďalšia príležitosť, ako som správne tušila, už neprišla. Tibor z podniku neskôr odišiel a na celých dvadsaťpäť rokov sa po ňom zľahla zem. Sú však príbehy, ktoré vesmír na chvíľu odloží, aby ich raz mohol vrátiť späť v oveľa

krajšej podobe.

Dnes, keď sedím oproti nemu v tej malej kaviarni však chápem, že presne takto to malo byť. **Vtedy nebol správny čas.** Obaja sme si museli prejsť svojím peklom aj svojimi skúškami, aby sme sa o štvrtstoročie neskôr stretli nie ako naivní kolegovia, ale ako dve vyzreté, dorážané duše, ktoré sa prišli navzájom zachrániť.

Tibor ma vtedy pozval na kávu.

Mala by som skákať od radosti. Mala by som cítiť zadosťučinenie, že ten sebavedomý muž z kancelárie konečne sedí oproti mne a hľadá mi do očí, aj keď mešká celých dvadsaťpäť rokov. Ale realita bola iná. Sedela som tam, oproti nemu a jediné, na čo som mala silu, bolo vnímať horúcu šálku kávy vo svojich dlaniach. Vtedy som nehľadala osudovú lásku, hľadala som len kúsok ticha a niekoho, kto by ma videl ako človeka, nie ako niekoho „vymeneného za mladší model.“ Nechcela som veľké gestá. Bola som príliš zničená na to, aby som v jeho pohľade hľadala niečo viac než len chvíľkové rozptýlenie. Hoci sa v hĺbke môjho vnútra ozvalo slabé chvenie – na povrchu som túžila po jedinom: dopiť tú kávu a zmiznúť. Chcela som sa opäť schovať do bezpečia svojho bytu, do svojej tmavej ulity, kde ma nikto nevidel a kde som nemusela nič predstierať.

Vôbec si nepamätám, o čom sme sa vtedy rozprávali. Slová okolo mňa len tak pretekali. Sedela som tam, pozorovala ho a v hlave som mala prázdno. Samozrejme, že som mu nepovedala o svojej skrytej láske spred štvrtstoročím. Načo? Cítila som sa príliš stará, príliš unavená a príliš zničená na to, aby som niekomu otvárala dvere do svojej minulosti, nieto ešte do srdca. Tibor však, na rozdiel odo mňa, sa v to ráno nikam neponáhľal. Akoby cítil, že pod tou vrstvou ľadu, ktorou som sa obalila, stále tlie niečo, čo stojí za záchranu.

Zapamätaj si:

„ Niekedy za tebou osud pošle záchranné lano
práve vtedy, keď máš chuť sa doň len
zamotať a spať ďalej.

Skutočná láska nie je tá, ktorá ťa nájde žiariacu.
Je to tá, ktorá ťa nájde v tme a počká, kým si zvykneš na
svetlo.“